

ΕΝΟΤΗΤΑ 4η

Η Μάγια

Η Μάγια

Η Πούλια πόχει εφτά παιδιά
μέσ' απ' τους ουρανούς περνά.

Κάποτε λίγο σταματά
στο φτωχικό μου και κοιτά:

- Γειά σας, τι κάνετε; Καλά;
- Καλά. Πώς είναι τα παιδιά;

- Τι να σας πω, εκεί ψηλά
τα τρώει τ' αγιάζι κι η ερημιά.

- Γι' αυτό πικραίνεσαι, κυρά;
Δε μου τα φέρνεις εδώ να;

- Ευχαριστώ, μα είναι πολλά
θα σου τη φάνε τη σοδειά.

- Δώσε μου καν την πιο μικρή
τη Μάγια την αστραφτερή.

- Πάρ' τη λοιπόν κι έχε στο νου
πως θα 'σαι ο άντρας τ' ουρανού.

- Είπα. Και πριν βγάλω μιλιά,
μου την καρφώνει στα μαλλιά.

Λάμπουνε γύρω τα βουνά,
τα χέρια μου βγάνουν φωτιά.

Κι η Πούλια πόχει εφτά παιδιά
φεύγει και μ' αποχαιρετά.

Οδυσσέας Ελύτης.

- * στο φτωχικό μου: στο σπίτι μου
- * τα τρώει τ' αγιάζι κι η ερημιά: κρυώνουν και είναι μόνα τους
- * πικραίνεσαι: στεναχωριέσαι
- * αστραφτερή: λαμπερή, φωτεινή
- * πριν βγάλω μιλιά: πριν μιλήσω
- * έχε στο νου: να θυμάσαι
- * βγάνω φωτιά: καίγομαι, λάμπω

- Ποιοι μιλούν στο ποίημα;
- Πού ζει η Πούλια; Πώς είναι η ζωή εκεί;
- Τα παιδιά της Πούλιας είναι αστέρια. Τίνος παιδιού το όνομα ξέρουμε από το ποίημα;

Το φεγγάρι

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα μικρό φεγγαράκι που ζούσε στην κοιλάδα των φεγγαριών. Έβλεπε τον ουρανό και τον ήλιο και ήθελε – αχ πόσο ήθελε – κι αυτό ν' ανεβεί εκεί ψηλά...

Έφυγε, λοιπόν, κι άρχισε το μακρύ ταξίδι. Νύχτες και νύχτες πήγαινε μόνο του. Καμιά φορά και την ημέρα, πλησιάζοντας τον ήλιο. Κι όσο ανέβαινε, τόσο και μεγάλωνε. Είχε γίνει πια πανσέληνος, ένα ολόγιομο φωτεινό φεγγάρι, όταν το πρόσεξε ο ήλιος.

Μονομιάς εκείνος ένωσε τέτοια ζήλεια μέσα του, που όρμησε κι άρχισε να το κόβει κομμάτια-κομμάτια με τα πυρωμένα του δόντια. Τα σκορπούσε πέρα-δώθε κι εκείνα γίνονταν αστέρια. Γέμισε ο ουρανός. Χάθηκε το φεγγάρι. Δεν έμεινε τίποτα!

Από τότε, κάθε μήνα, ένα φεγγαράκι φεύγει από την κοιλάδα των φεγγαριών, μεγαλώνει, μεγαλώνει, γίνεται πανσέληνος, ύστερα ο ήλιος το κυνηγά και ...

Από το υλικό της Ομάδας της Αυστραλίας
Διασκευή

- Γιατί κυνήγησε το φεγγάρι ο ήλιος;

Λεξιλόγιο

ο ουρανός
η πανσέληνος
η σελήνη

αστραφτερός, -ή, -ό
φωτεινός, -ή, -ό

καρφώνω
λάμπω
μεγαλώνω

εδώ να

η ερημιά
η σοδειά
η φωτιά

ορμώ
πικραίνω
πικραίνομαι

το φεγγάρι

πλησιάζω

Εκφράσεις

έχω — ένα βιβλίο
— κάτι στον νου μου

έχω στον νου μου — ότι...
— πως...

βγάζω το βιβλίο από την τσάντα

τα χέρια μου βγάνουν φωτιά!

δεν βγάζω μιλιά!

πικραίνω τους γονείς μου
πικραίνομαι

